



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: Sidonia Medica, s.r.o., IČO 05641365
sídlem 28. října 372/5, 110 00 Praha 1
zastoupené Mgr. Petrem Strakošem, advokátem
se sídlem Plynární 1617/10, Praha 7

proti

žalované: Státní zemědělská a potravinářská inspekce
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2021, č. j. SZPI/CS114-12/2020

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2021, č. j. SZPI/CS114-12/2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorát v Praze (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 18. 9. 2020, č. j. SZPI/CS114-9/2020 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za jednání spočívajícím v porušení povinnosti dle § 5d odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o regulaci reklamy*“) a pro nesplnění požadavků dle čl. 7 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 1169/2011 (dále též „*Nařízení*“), když v reklamě byla použita tvrzení přisuzující doplňkům stravy vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit (tzv. léčebná tvrzení). Tímto jednáním žalobkyně spáchala přestupek podle § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy. Správní orgán I. stupně žalobkyni uložil i povinnost k úhradě nákladů řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná shrnula průběh správního řízení. Na základě podnětu spotřebitele byla dne 11. 5. 2020 zahájena a dne 2. 6. 2020 provedena kontrola se zaměřením na webové stránky <https://www.puravia.cz/> provozované žalobkyní, jejichž prostřednictvím byly mj. uváděny na trh potraviny, a dále na profil Puravia na sociální síti Facebook. V rámci kontroly byl mj. pořízen záznam webových stránek <https://www.puravia.cz/>, ze kterého bylo zjištěno uvádění léčebných tvrzení k doplňkům stravy prostřednictvím reklamního článku s názvem „*Koronavirus COVID-19*“ ze dne 28. 2. 2020, který byl dostupný v záložce „*Blog*“ na webové stránce <https://www.puravia.cz/blog/post/56-koronavirus-covid-19.html/> a dále prostřednictvím příspěvku na facebookovém profilu Puravia ze dne 14. 4. 2020, čas 5:20, na webové stránce <https://www.facebook.com/puravia.cz/>. Jednatelka žalobkyně uvedla, že autorem článku byla žalobkyně. V předmětném článku se v odstavci týkajícím se onemocnění COVID-19 a posílení imunitního systému nacházel aktivní odkaz „*Vitamin D*“, jehož použitím došlo k přesměrování do e-shopu na adrese <https://www.puravia.cz/> na doplněk stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce Carino Healthcare. V informacích k produktu bylo mj. uvedeno, že v případě dotazů se spotřebitelé mohou obrátit na odbornou poradnu nebo na sociální síť Facebook a Instagram, přičemž slova Facebook a Instagram sloužily jako aktivní odkazy na profily Puravia na jednotlivých sociálních sítích. V textu příspěvku na facebookovém profilu Puravia ze dne 14. 4. 2020 se nacházel aktivní odkaz na citovanou studii a do e-shopu na doplněk stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce WoldoHealth.
4. Článek s názvem „*Koronavirus COVID-19*“ ze dne 28. 2. 2020 a příspěvek na facebookovém profilu Puravia ze dne 14. 4. 2020 byly dle stavu zaznamenaného ke dni 11. 5. 2020 hodnoceny jako reklama ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, neboť na konkrétních webových stránkách, kde se nacházel uvedený článek či příspěvek, nebylo

možné přímo provést objednávku doplňků stravy, nacházely se zde však aktivní odkazy do e-shopu, kde již bylo objednávku možné provést. Vzhledem k vyjádření byla žalobkyně vyhodnocena jako zpracovatel předmětné reklamy.

5. Při kontrole bylo zjištěno, že kontrolovaný reklamní článek a příspěvek na facebookovém profilu obsahovaly ke dni 11. 5. 2020 tzv. léčebná tvrzení, která jsou v rozporu s čl. 7 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (dále jen „nařízení“). Zjištěná léčebná tvrzení byla hodnocena v celkovém kontextu článku, jelikož článek byl zaměřen na onemocnění COVID-19, a to jak na základní informace o tomto onemocnění, tak na možnosti léčby a prevence. Při hodnocení léčebných tvrzení byla použita Mezinárodní statistická klasifikace nemocí a přidružených zdravotních problémů a seznam nejčastějších rizikových slov, která mohou signalizovat, že se jedná o léčebné tvrzení, který je uveden v příloze č. 5 Vodítek k problematice zdravotních a výživových tvrzení.
6. V článku s názvem „Koronavirus COVID-19“ ze dne 28. 2. 2020 byla použita následující léčebná tvrzení: *„Jaký je mechanismus úmrtí na COVID-19 a jak posílit imunitní systém?“, „Úmrtí jsou často způsobena sepsí, při které imunitní systém přehnaně reaguje na tzv. cytokinovou bouři, kterou virus vyvolá.“, „Cytokinová ‚bouře‘ je reakce imunitního systému, kterou sice spustí přítomnost viru, ale její intenzita závisí od stavu imunity.“, „Jak tedy pacienta podpořit při této cytokinové bouři? Víme, že určité látky mají imunoregulační a imunomodulační účinky a uvádí hyperaktivní imunitní systém do rovnováhy. Tyto látky pak mohou být jednou z nejlepších podpůrných mechanismů pro pacienty se sepsí.“, „Jeho nedostatek může být ve skutečnosti považován za rizikový faktor pro sepsi a zánětlivé procesy v těle.“* Tato léčebná tvrzení byla použita ve vztahu s aktivním proklikem k doplňku stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce Carino Healthcare.
7. Prostřednictvím příspěvku na facebookovém profilu Puravia ze dne 14. 4. 2020 byla na základě propojení příspěvku a aktivního odkazu k nabídce doplňku stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce WoldoHealth, připsána léčebná tvrzení: *„Ke snížení rizika infekce chřipky a covid19 je doporučováno lidem ve zvýšeném riziku užívat 10,000IU/d vitamínu D3.“, „Lidé, kteří jsou pozitivní na covid 19 pak dávky ještě navýšit.“*
8. Stav webových stránek byl ke dni kontroly 2. 6. 2020 změněn, dle žalobkyně byly v návaznosti na doručení oznámení o zahájení kontroly učiněny kroky související s možným pochybením. Byl proto pořízen nový záznam webových stránek <https://www.puravia.cz/>. Kontrolou provedenou dne 2. 6. 2020 bylo zjištěno, že došlo k úpravě jak článku, tak příspěvku na facebookovém profilu, kdy již nebylo možné shledat aktivní propojení s nabídkou doplňků stravy, proto žalobkyni nebylo uloženo opatření.
9. Na základě výše uvedeného bylo možné shledat porušení § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy pro porušení zákazu stanoveného čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, a to zpracováním reklam v podobě, v jaké byly šířeny ke dni 11. 5. 2020. O výsledku kontroly provedené dne 2. 6. 2020 byl vyhotoven protokol o

kontrole P031-11533/20 ze dne 2. 6. 2020, jehož stejnopis byl žalobkyni doručen dne 3. 6. 2020. Oznámení o zahájení správního řízení SŘ-0422/1/2020 ze dne 17. 8. 2020, č. j. SZPI/CS114-6/2020, bylo žalobkyni doručeno dne 18. 8. 2020. Žalobkyně ve správním řízení namítala, že z její strany k porušení zákona o regulaci reklamy nedošlo. Dle správního orgánu I. stupně bylo porušení zákona jednoznačně prokázáno.

10. Správní orgán I. stupně po zjištění skutkového stavu věci a po seznámení se se všemi podkladovými materiály dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila přestupku dle § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy. Správní orgán I. stupně se rovněž zabýval otázkou naplnění materiálních znaků přestupku ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a shledal, že výše popsané jednání žalobkyně dosáhlo takové míry narušení cílů sledovaných předpisy regulujícími reklamu, při níž je ho nutné hodnotit jako jednání společensky škodlivé.
11. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání. V něm žalobkyně namítala, že v prvostupňovém rozhodnutí je chybně uvedena skutečnost, že ve vztahu k doplňku stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce Carino Healthcare, byla použita léčebná tvrzení. Informace o doplňku stravy jsou dostupné pouze v e-shopu žalobkyně, v článku ze dne 28. 2. 2020 byl pouze odkaz na doplněk stravy, článek žádná léčebná tvrzení ve vztahu k doplňku stravy neobsahoval.
12. Žalovaná k vymezení pojmu reklamy odkázala na § 1 odst. 2 a § 1 odst. 3 zákona o regulaci reklamy, a dále na platnou judikaturu. V rámci článku s názvem „Koronavirus COVID-19“ ze dne 28. 2. 2020 byl jako reklama v souvislosti s potravinami hodnocen následující text, neboť se v něm nacházel aktivní odkaz na produkt uváděný na trh v rámci e-shopu: *„Jaký je mechanismus úmrtí na COVID-19 a jak posílit imunitní systém?“, „Úmrtí jsou často způsobena sepsí, při které imunitní systém přehnaně reaguje na tzv. cytokinovou bouři, kterou virus vyvolá.“, „Cytokinová ‚bouře‘ je reakce imunitního systému, kterou sice spustí přítomnost viru, ale její intenzita závisí od stavu imunity.“, „Jak tedy pacienta podpořit při této cytokinové bouři? Víme, že určité látky mají imunoregulační a imunomodulační účinky a uvádí hyperaktivní imunitní systém do rovnováhy. Tyto látky pak mohou být jednou z nejlepších podpůrných mechanismů pro pacienty se sepsí.“, „Jeho nedostatek může být ve skutečnosti považován za rizikový faktor pro sepsi a zánětlivé procesy v těle.“* Žalobkyně tím porušila § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy, neboť jako zpracovatel reklamy uvedla ke dni 11. 5. 2020 v článku „Koronavirus COVID-19“ léčebná tvrzení v rozporu s čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům. Dovozovat provázanost různých webových stránek z aktivních odkazů je dle žalované v souladu s platnou judikaturou, viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, č. j. 11 A 95/2019-36. Žalovaná proto námitku žalobkyně shledala nedůvodnou.
13. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, dle kterého byl článek v celkovém kontextu, kterým působil na spotřebitele, jednoznačně komerčním sdělením. Úzké propojení článku s aktivními prokliky, odkazujícími na nabídku prodeje doplňku stravy, vede k závěru, že cílem článku byla podpora podnikatelské činnosti žalobkyně. Reklama byla tímto způsobem zpracována s úmyslem motivovat spotřebitele ke koupi konkrétního doplňku stravy. Není podstatné, že se v uvedeném článku nehovořilo o konkrétním doplňku stravy, když článek nabádal ke konzumaci vitamínu D a obsahoval proklik do e-shopu s tímto vitamínem.

14. Žalovaná se v závěru napadeného rozhodnutí zabývala postupem správního orgánu I. stupně při stanovení výše pokuty a uložení povinnosti uhradit náklady řízení, přičemž neshledala žádné nedostatky nebo pochybení.

III. Žaloba

15. V první části žaloby žalobkyně shrnula řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí a závěry žalované v něm obsažené.
16. Žalobkyně namítá, že je chybně uvedena skutečnost, že ve vztahu k doplňku stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce Carino Healthcare, byla použita léčebná tvrzení, neboť informace o doplňku stravy jsou dostupné pouze na e-shopu žalobkyně a v článku „Koronavirus COVID-19“ ze dne 28. 2. 2020 byl pouze odkaz na doplněk stravy, ale článek neobsahoval žádné informace o tomto doplňku stravy a z tohoto důvodu nemohl obsahovat léčebná tvrzení ve vztahu k doplňku stravy. Prvostupňové rozhodnutí potvrzuje tvrzení žalobkyně, že článek o doplňku stravy nepojednával a vztahování informací z článku na doplněk stravy nemá právní základ. V článku se nehovoří o konkrétním doplňku stravy a nemůže se tedy hovořit ani o léčebných tvrzeních. Spotřebitel dle žalobkyně nebude vnímat článek, kde se nehovoří o konkrétním doplňku stravy, jako komerční reklamu na tento doplněk stravy. Článek nesplňuje definici reklamy, v případě že by spotřebitel chtěl vědět informace o doplňku stravy a uvažoval o jeho koupi, musel by kliknout na aktivní odkazy uvedené v článku.
17. Žalobkyně dále považuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, č. j. 11 A 95/2019-36, na který odkazovala žalovaná v napadeném rozhodnutí, za nepřiléhavý. Rozsudek dle žalobkyně nepojednává o reklamě a není relevantní pro řešení otázky, zda článek naplňuje definici komerční reklamy, ani nestvrzuje, že by diskuze o provázanosti jedné webové stránky s jinou byla relevantní. Rozsudek je dále nepřiléhavý proto, že v nyní projednávaném případě nebylo ohroženo právo spotřebitelů na informace o potravinách, nebo alespoň nebylo ohroženo závažným způsobem. Na e-shopu žalobkyně nejsou u označení potravinových doplňků uvedena žádná léčebná tvrzení a ani odkazy na jakékoliv webové stránky obsahující léčebná tvrzení. Označení potravinových doplňků v e-shopu žalobkyně naopak obsahuje upozornění, že *„Tento výrobek není určen k diagnostice, léčbě, léčení nebo prevenci jakéhokoli onemocnění“*. Informace uvedené u potravinových doplňků jsou jednoznačně komerčním sdělením a mají vliv na to, zda si spotřebitel potravinové doplňky zakoupí. Žalovaná proto měla vzít v potaz okolnost, že označení u potravinových doplňků bylo zcela v souladu s právními předpisy a obsahovalo upozornění, že potravinové doplňky neléčí. Úvaha, zda došlo k porušení práv spotřebitele, se musí odvíjet od objektivního posouzení míry souvislosti mezi dvěma webovými stránkami, přičemž z článku na jedné webové stránce se automaticky nestane reklama pouze z důvodu existence prokliku na potravinový doplněk. V případě prokázání provázanosti je také nutné prokázat, že mohlo být porušeno právo spotřebitele na informace.
18. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalované, že předmětný článek je komerční reklamou. Žalovaná argumentovala úzkou propojeností článku a aktivního prokliku na konkrétní doplněk stravy. Dle žalobkyně však není možné nazývat propojení úzkým jen z důvodu aktivního prokliku. Nekomerční článek žalobkyně si k potravinovému doplňku

zachoval dostatečnou autonomii a spotřebitel mohl rozlišit, jaké informace se váží k článku a jaké k potravinovému doplňku. Článek o potravinovém doplňku neobsahoval ani zmínku, žalovaná se dle žalobkyně proto uchýlila ke spekulaci, že článek v adresátech mohl vzbuzovat dojem, že doplněk stravy je schopen léčit nebo předcházet nemoci COVID-19. Žalobkyně však má za to, že možnost poškození práv spotřebitele může být konstatována až poté, co je prokázána úzká souvislost mezi webovými stránkami.

19. V dalším žalobním bodu se žalobkyně vyjádřila k tvrzení žalované, že žalobkyně zneužila situace v pandemii. Žalobkyně považuje hodnocení kontextu článku za účelově dramatické. Žalovaná se snažila vylicit žalobkyni co možná nejhůře co do etického hlediska a ospravedlnit tím výši pokuty, tento výrazový projev přitom není úměrný okolnostem případu. Rozhodnutí správních orgánů rezonuje s neobjektivním pohledem na prodejce potravinových doplňků. Chybí v nich objektivní posouzení kontextu jednání žalobkyně. Jednatelka žalobkyně již v řízení mj. uvedla, že vyjadřování se k životnímu stylu bylo vždy její zájmovou a pracovní náplní. Žalovaná uvedla, že etický aspekt článku a jeho cíl nejsou pro věc relevantní, rozhodnutí správních orgánů však hodnotí etické hledisko, kdy dochází k závěru, že žalobkyně zneužívá situace. Závěr žalované je dle žalobkyně subjektivním hodnocením a ve světle všech okolností neobstojí.
20. K tvrzení žalované, že žalobkyně reklamou šířila léčebná tvrzení, žalobkyně uvedla, že prostřednictvím předmětného článku nebo příspěvku na Facebooku nešířila dezinformace. Již v době zveřejnění článku bylo zřejmé, že informace o účincích vitamínu D obsažené v článku odpovídají nejvyššímu dosaženému vědeckému poznání. Dle žalobkyně je absurdní, že státní instituce (Ministerstvo zdravotnictví České republiky) mohou nabádat k zakoupení doplňků stravy za účelem léčebného efektu vitamínu D, a zároveň jiná státní instituce (žalovaná) pokutuje šíření obdobných informací. Uložení pokuty je dle žalobkyně výsledkem extrémního formalismu ze strany žalované. Žalovaná měla vzít při posuzování následků přestupku v úvahu, že článek byl fakticky ve prospěch spotřebitelů a společnosti. Žalobkyně nedostala jedinou stížnost od spotřebitele a je zcela evidentní, že spotřebitelům žádná újma nevznikla a správní řízení je motivováno žalovanou, která v době pandemie vede kampaň za ochranu spotřebitelů před podnikateli, kteří chtějí pandemii zneužít. Žalobkyně byla v dobré víře, že šířením informace, kterou šíří i státní instituce, neporušuje právní předpisy.
21. Tvrzení žalované, že okruh dotčených spotřebitelů byl široký, je dle žalobkyně subjektivním názorem. Žalobkyně zveřejněním článku a příspěvku na Facebooku navíc jen potvrdila již veřejně známou informaci. Kromě státních institucí šíří informaci o pozitivních účincích potravinových doplňků s obsahem vitamínu D při prevenci a léčbě koronaviru masivním způsobem i konkurenti na trhu žalobkyně, a to bez uložení pokut ze strany žalované. Na stránce iDNES.cz byl zveřejněn článek pojednávající o vztahu vitamínu D a onemocnění COVID-19, přičemž přímo v článku byla patrná reklama na potravinový doplněk s vitamínem D. Dle žalobkyně jsou závěry žalované o širokém okruhu dotčených osob přiléhavé k mnohem navštěvovanějším webovým stránkám (iDNES.cz) a nikoliv k webu nebo profilu na Facebooku žalobkyně. Žalovaná měla naopak uzavřít, že vliv žalobkyně na spotřebitele je bagatelní. Z okolností je patrné, že žalobkyně se nesnažila zneužít konkrétní situace. Odkaz na potravinový doplněk je projevem dlouhodobé podnikatelské činnosti žalobkyně. Chování žalobkyně nijak nevybočovalo z jejího chování před pandemií. Žalovaná měla při hodnocení etického

hlediska článku vzít v úvahu všechny okolnosti daného případu a nespokojit se pouze s předpojatým závěrem, že žalobkyně situaci zneužila. Dle žalobkyně je pokutování ze strany žalované nespravedlivé a neetické.

22. Na závěr žalobkyně uvedla, že výše pokuty je nepřiměřená a že přestupek nemohl být natolik závažný, že by nebylo možné upustit od uložení správního trestu, jak uvedla žalovaná, přičemž případný přestupek není závažný již jen z důvodu, že žalobkyně nešířila dezinformace.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

23. Žalovaná ve svém vyjádření nejdříve stručně shrnula skutkový stav věci a následně se vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám uplatněným žalobkyní s tím, že uvedla, že většina z nich byla žalobkyní vznesena už ve správním řízení a byly vypořádány již v napadeném rozhodnutí.
24. Žalovaná setrvala na svém názoru, že předmětný článek byl v celkovém kontextu, kterým působil na spotřebitele, jednoznačně komerčním sdělením naplňujícím definici uvedenou v § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy. Úzké propojení článku s aktivními prokliky vedoucími k nabídce konkrétního doplňku stravy, vedlo žalovanou k závěru, že cílem článku byla podpora podnikatelské činnosti žalobkyně, která byla provozovatelem e-shopu s doplňky stravy, ke kterému byl čtenář článku proklikem přesměrován. Tato propojenost byla důvodem pro vnímání reklamního sdělení jako celku, u kterého převažoval prvek komerčního sdělení, které mohlo spotřebitele motivovat ke koupi konkrétního doplňku stravy. I když se v uvedeném článku nehovořilo o konkrétním doplňku stravy, článek nabádal ke konzumaci vitaminu D s následným aktivním proklikem na doplněk stravy, proto byla užitá léčebná tvrzení vztažena k tomuto doplňku stravy a reklama tak nevyhověla požadavkům § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy ve spojení s čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům pro použití zakázaných léčebných tvrzení.
25. Žalovaná dále nesouhlasila s tvrzením žalobkyně, že citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, č. j. 11 A 95/2019-36, je nepřiléhavý. Žalobkyně namítala, že citovaný rozsudek nepojednává o reklamě a že nebylo ohroženo právo spotřebitele na informace. Dle názoru žalované však není podstatné, že se citovaný rozsudek zabýval informací o potravině a nikoli reklamou, nýbrž podstatné je, že se vyjadřuje k propojení jedné webové stránky prostřednictvím aktivního prokliku na jinou webovou stránku.
26. K tvrzení žalobkyně, že článek není komerční reklamou, žalovaná zopakovala, že v uvedeném článku se v odstavci týkajícím se onemocnění COVID-19 nacházel aktivní odkaz „Vitamin D“, jehož použitím došlo k přesměrování do e-shopu. Zde bylo ve více informacích k produktu uvedeno, že v případě dotazů se spotřebitelé mohou obrátit na odbornou poradnu nebo na sociální síť Facebook a Instagram, přičemž slova Facebook a Instagram sloužily jako aktivní odkazy na profily Puravia na těchto sociálních sítích. Na facebookovém profilu pak byl příspěvek, který se týkal vitaminu D a odkazoval na citovanou studii a do e-shopu, kde byl nabízen předmětný doplněk stravy. V článku ani ve facebookovém příspěvku nebylo přímo možné provést objednávku doplňků stravy, ale nacházely se zde aktivní odkazy do e-shopu, kde již provést objednávku možné bylo.

Žalobkyně tedy provázala článek a příspěvek s nabízeným doplňkem stravy a sama rozhodla o tom, jaké informace bude článek obsahovat. Dle žalované mohl název článku, který odkazuje na onemocnění COVID-19, upoutat pozornost napříč celým spektrem spotřebitelů, neboť dané onemocnění postihuje všechny věkové kategorie. Průměrný čtenář mohl z článku nabýt dojmu, že účinnou obranou proti onemocnění COVID-19 je užívání nabízeného doplňku stravy. Takovému vnímání článku nahrávala i celková situace ve společnosti. Žalovaná dále odkázala na judikaturu zabývající se problematikou průměrného spotřebitele, dle které je třeba zohlednit nižší kritičnost a větší důvěřivost u osob, které si článek přečtou. Žalovaná k tomu uvedla, že v době uveřejnění článku bylo onemocnění COVID-19 zcela nové a spotřebitelé měli nedostatečné a často protichůdné informace. V případě zvláště zranitelných skupin spotřebitelů je nutné velmi pečlivě zvážit, zda v nich reklama nemůže vyvolat mylný dojem, že propagovaný doplněk stravy může působit jako léčivo, resp. může pomoci předejít nemoci.

27. Žalovaná má za to, že úvaha, že článek zneužil situace ohledně onemocnění COVID-19, nijak nevybočila ze zákonných mezí správní úvahy, je srozumitelná a logická a nikoliv zjevně nepřiměřená. Léčebná tvrzení se týkala nového typu koronaviru a byla spotřebitelům dostupná v době tzv. koronavirové krize, kdy byli pod velkým tlakem ohledně jejich možného nakažení virem. Předmětná tvrzení zneužívala situace, kdy byl na celém území České republiky vyhlášen nouzový stav. Dle názoru žalované nejsou pro řízení žalobkyní namítané okolnosti jako negativní mediální kampaň a s ní spojená předpojatost vůči prodejcům doplňků stravy, tlak veřejnosti, nezvládnutí koronavirové krize, osoba jednatelky žalobkyně a její pohnutky nebo skutečnosti, že žalobkyně psala články a nabízela doplňky stravy i před pandemií a že se na webových stránkách u článků běžně objevují komerční reklamy, relevantní. Stejně tak není relevantní skutečný cíl článku. Zpracovatel reklamy má objektivní odpovědnost bez ohledu na aspekt zavinění. Pokud měla žalobkyně za to, že vůči ní žalovaná postupuje předpojatě, měla ve správním řízení podat námitku podjatosti.
28. K tvrzení žalobkyně, že předmětný článek nešířil dezinformace, žalovaná uvedla, že žalobkyně nebyla trestána za to, že šířila informace o pozitivním účinku vitaminu D, nýbrž za to, že porušila povinnost danou § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy ve spojení s čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům. Jako nepřipadné shledává žalovaná srovnání předmětného článku žalobkyně s články Ministerstva zdravotnictví České republiky či České televize, neboť tyto články neobsahují žádný odkaz do e-shopu a jsou čistě informativního rázu.
29. Ohledně závěru žalobkyně, že žádný spotřebitel nebyl článkem žalobkyně poškozen, žalovaná uvádí, že za škodlivý následek je možné považovat již jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů, jak vyplývá z judikatury. Za následek protiprávního jednání žalobkyně považuje žalovaná skutečnost, že spotřebitelé byli ohroženi po ekonomické stránce, neboť mohli vydat finanční prostředky za doplňky stravy, o kterých byli prostřednictvím reklamy informováni, že mohou zabránit lidské nemoci, zmírnit ji nebo vyléčit.
30. Žalobkyně dále namítala, že okruh spotřebitelů dotčených článkem žalobkyně nebyl široký, k čemuž žalovaná uvedla, že žalobkyně předmětné informace šířila prostřednictvím internetu, čímž byl okruh dotčených spotřebitelů široký. Facebook byl navíc v době šíření

koronaviru významným zdrojem informací pro spotřebitele, kteří se problematikou zajímali napříč celou společností.

31. Na závěr se žalovaná vyjádřila k přiměřenosti pokuty a okolnostem pro upuštění od pokuty. Žalovaná při stanovení výše pokuty postupovala podle § 37 a 38 přestupkového zákona, přičemž v neprospěch žalobkyně význam státem chráněného zájmu, který byl porušen, a sice práva spotřebitelů na informace o potravinách. Jednalo se o vady zjevné, kdy reklama byla současně šířena prostřednictvím uvedených webových stránek a současně facebookového profilu, navíc bylo použito více léčebných tvrzení. Z hlediska následků přestupku hodnotila žalovaná k tíži žalobkyně, že spotřebitelé mohli být poškozeni po ekonomické stránce, vzhledem k šíření předmětných informací po internetu byl navíc okruh dotčených spotřebitelů široký. Významným rozhodovacím kritériem při koupi pro spotřebitele byly reklamou přisouzené léčebné vlastnosti, tyto informace navíc zvýhodňují předmětné výrobky oproti jiným ve stejné kategorii výrobků, které však jsou v souladu s platnou legislativou a předmětné informace reklamní sdělení neobsahují. Výrazně v neprospěch žalobkyně žalovaná shledala, že léčebná tvrzení se týkala nového typu koronaviru COVID-19, byla spotřebitelům dostupná v době tzv. koronavirové krize a zneužívala situace. Přitěžující okolností bylo, že se žalobkyně pochybení v oblasti označování doplňků stravy léčebnými tvrzeními v informacích šířených prostřednictvím svých webových stránek již jednou dopustila, kdy byla již jednou potrestána rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, které nabylo právní moci dne 10. 10. 2019. Jako polehčující okolnosti žalovaná hodnotila skutečnost, že žalobkyně přistoupila k nápravě závadného stavu bezprostředně po zahájení kontroly a dále že zavedla interní opatření k zamezení dalšího pochybení. Žalovaná dále zjistila, že nejsou splněny podmínky pro upuštění od uložení sankce, neboť přestupek je natolik závažný, že projednání věci před správním orgánem nepostačí k nápravě žalobkyně.

V. Replika žalobkyně

32. V replice ze dne 22. 6. 2021 žalobkyně uvedla, že argumentace žalované je založena na extenzivním výkladu pojmů a na selektivním přístupu při jejich interpretaci. Závěry žalované jsou navíc v přímém rozporu s judikaturou.
33. V případě, že žalovaná shledala, že článek a informace na e-shopu jsou jeden celek, poté je součástí tohoto celku i upozornění na e-shopu varující, že potravinový doplněk neléčí. Tento fakt žalovaná opomíjí, přitom důsledkem úzké propojenosti a hodnocení obsahu webových stránek jako jednoho celku by musel být i fakt, že spotřebitel nebyl a nemohl být klamán, když si přečetl upozornění, že se jedná o potravinový doplněk, který neléčí. Žalovaná se k tomuto článku nevyjádřila, žalobkyně je přitom toho názoru, že součástí celku je i předmětné upozornění a je zcela relevantní při hodnocení celkového dojmu na spotřebitele. Žalobkyně odkázala na judikaturu, dle které je zadavatel mj. povinen zřetelně a jasně informovat spotřebitele o tom, že jde pouze o doplněk stravy a nikoliv o léčivo. Předmětný článek o potravinovém doplňku nepojednával a informace na e-shopu obsahovala upozornění, že se nejedná o lék. Pokud žalovaná považuje obě webové stránky za jeden celek, poté je součástí tohoto celku i upozornění, že potravinový doplněk neléčí a obsah článku i obsah informací na e-shopu nemohly vzbudit dojem, že je potravinový doplněk lékem. Spotřebitel dle žalobkyně rozhodoval o koupi až na e-shopu po zhlédnutí základních informací o potravinovém doplňku.

34. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaná se dopouští extenzivního výkladu pojmu léčebné tvrzení, který není v souladu s judikaturou soudů. Žalovaná sama potvrdila, že pojem nikde definován není, a na základě čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům ho lze definovat jako tvrzení, které připisuje potravině vlastnost umožňující zabránit nemoci, zmírnit ji nebo vyléčit. Žalobkyně z toho dovozuje, že tvrzení uvedená v článku nemohou být připsána potravině, když článek o potravině nehovoří, což dokonce aprobovala sama žalovaná, když uvedla, že se v článku nehovoří o konkrétním doplňku stravy. Aby se jednalo o léčebné tvrzení, musí být dána přímá nebo příčinná souvislost mezi potravinovým doplňkem a tvrzením, což žalobkyně podepřela odkazy na judikaturu. Dle žalobkyně nemůže být přímá ani příčinná souvislost prokázána, protože článek o potravinovém doplňku nehovoří, když zmiňuje pouze vitaminy. Žalobkyně byla v dobré víře, že nepoužívá léčebná tvrzení. Žalobkyně se při výkladu pojmu léčebné tvrzení opírala o informace uvedené na webových stránkách žalované, které vychází z nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům a jsou v souladu s výše citovanými rozsudky, na které žalobkyně odkazovala. Žalovaná svůj výklad opírá pouze o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, č. j. 11 A 95/2019-36, k jehož nepřiléhavosti se žalobkyně extenzivně vyjádřila. Rozsudek navíc není dohledatelný na internetu.
35. Žalobkyně se následně vyjádřila k extenzivnímu výkladu pojmu reklama učiněnému žalovanou. Tvrzení žalované, že článek je reklamou, je dle žalobkyně založeno pouze na tvrzení, že webová stránka obsahující článek je úzce propojena s potravinovým doplňkem uvedeným na jiné webové stránce. Žalovaná nepředložila, na základě čeho dovozuje, že propojení webových stránek je relevantní pro určení, zda se jedná o reklamu. Závěr žalované je tedy založen na analogii, ke které by se dle žalobkyně mělo přistoupit jen v nezbytných případech, neboť přináší právní nejistotu, navíc obsahuje subjektivní hodnocení. Existuje-li při současném konstatování neurčitosti zákonného ustanovení pochybnost, nelze dle žalobkyně provést rozšiřující výklad v její neprospěch.
36. Žalobkyně se dále vyjádřila k selektivnímu přístupu žalované při posouzení okolností věci. Primárně se žalobkyně zabývala přístupem žalované při posouzení doby, kdy byl článek vydán, a pohnutek žalobkyně. Žalobkyně předně uvedla, že tyto okolnosti v žalobě zmínila pouze z důvodu, že se k nim vyjádřila sama žalovaná a dávala je k tíži žalobkyně. Žalobkyně nevidí důvod, proč by na svou obranu nemohla přednést vlastní hodnocení předmětné doby, kdy poukázala na předpojatou kampaň vůči prodejcům potravinových doplňků. Žalovaná by dle žalobkyně měla brát zřetel k jejím argumentům uvedeným v žalobě, žalovaná je však odmítla zohlednit s tím, že jsou nerelevantní. Ke sdělení žalované, že žalobkyně mohla ve správním řízení namítat podjatost konkrétní úřední osoby, žalobkyně uvedla, že podjatost konkrétní úřední osoby nikdy netvrdila, pouze zmínila negativní kampaň vůči prodejcům potravinových doplňků v době pandemie a její neetičnost. Dle žalobkyně neměla žalovaná spekulovat o pohnutkách žalobkyně, nebo měla při jejich hodnocení vzít v úvahu všechny informace, především vyjádření žalobkyně.
37. Žalovaná dle žalobkyně uplatnila selektivní přístup i při hodnocení šířené informace. Žalovaná na jednu stranu přikládá tvrzení v předmětném článku k tíži žalobkyně, na druhou stranu však odmítá vzít v úvahu okolnost, že uvedená tvrzení jsou pravdivá. Dle žalobkyně je účelem zákona o regulaci reklamy ochrana spotřebitele, a žalobkyně by měla být pokutována pouze v případě, kdy mohlo dojít k ohrožení práva spotřebitele na

informace o potravinách. K takovému ohrožení však dojít nemohlo, neboť žalobkyně uvedla pravdivou informaci a zároveň upozornila spotřebitele, že potravinové doplňky neléčí. Žalobkyně odkázala na judikaturu správních soudů, dle které je zadavatel reklamy oprávněn uvádět pravdivé informace ohledně vlastností nabízeného doplňku stravy, je však povinen zřetelně a jasně informovat spotřebitele o tom, že jde pouze o doplněk stravy a nikoli léčivo.

38. Žalobkyně nakonec shledala selektivní přístup žalované i při hodnocení poškození spotřebitele. Žalobkyně je toho názoru, že když žalovaná hodnotí k tíži žalobkyně počet dotčených spotřebitelů, pak by měla uvést důvody, proč považuje tento počet za vysoký. Žalovaná je povinna prokázat, že žalobkyně podstatně ovlivnila chování značného počtu spotřebitelů. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je reklama považována za klamavou, pokud je pravděpodobné, že by zavádějící sdělení podstatně ovlivnilo chování značného počtu spotřebitelů. Samotný fakt, že tvrzení byla šířena prostřednictvím internetu, nevypovídá nic o počtu dotčených spotřebitelů. Závěr žalované o širokém okruhu dotčených osob je dle žalobkyně přiléhavý k webům jako je iDNES.cz, nikoliv k webu žalobkyně. Na stránce iDNES.cz byl navíc zveřejněn článek pojednávající o vztahu vitaminu D a onemocnění COVID-19, přičemž přímo v článku byla patrná reklama na potravinový doplněk s vitaminem D. V kontrastu se stránkou iDNES.cz je vliv žalobkyně na spotřebitele bagatelní a žalobkyně nemohla ovlivnit značný počet spotřebitelů, drtivá většina spotřebitelů již o prospěšnosti vitaminu D navíc věděla.

VI. Jednání ve věci

39. Jednání ve věci se konalo 31. 5. 2022.
40. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že žalovaná rezignovala na úlohu veřejné správy jako služby veřejnosti. Má za to, že jednání žalobkyně není možné subsumovat pod konkrétní skutkovou podstatu. Správní orgán jednání žalobkyně vyložil extenzivně, aby se dostal pod nějakou skutkovou podstatu přestupku. Správní orgán nepostupoval nestranně, např. v případě pochybností měl postupovat ve prospěch obviněného. Na str. 8 prvostupňové rozhodnutí uvádí, že etický aspekt článku a jeho cíl není pro věc relevantní, dále výrazně v neprospěch bylo hodnoceno, že článek byl zpracován a šířen v době vrcholící pandemie koronaviru. Správní orgán nesprávně neřeší smysl a účel článku. Smyslem nebylo poskytovat reklamu doplňku stravy, nebo vyvolat paniku či snad smrt spotřebitele. Dále žalobkyně uvedla, že na její námitku, že poskytovala součinnost, prvostupňový orgán uvedl, že se jednalo o její zákonnou povinnost. Žalobkyně má za to, že jak trestní řád, tak přestupkový zákon spolupráci obviněného hodnotí jako polehčující okolnost anebo k tomu přihlíží buď ve výši trestu nebo ve vyhodnocení přestupku samotného. Na str. 8 prvostupňový orgán uvádí, že šikana je v konkurenčním boji věcí běžnou a nic to nemění na zjištěném nevyhovujícím stavu. Podle žalobkyně pokud správní orgán považuje šikanu za běžnou v konkurenčním boji, je otázkou, zda ji považuje za běžnou při výkonu dohledu.
41. K věci se vyjádřila i jednatelka žalobkyně, jež je autorkou článku. Ta uvedla, že vystudovala na lékařské fakultě obor zdravotní prevence, vede kliniku preventivní medicíny a výživy. Cílem článku nebylo docílit paniky a propagovat vitamín D na e-shopu, cílem bylo uklidnit populaci a dávat tipy, aby občané systematicky posilovali svůj

imunitní systém. V článku neuvádí, že vitamín D léčí COVID-19. Zjistila, že SZPI se zaměřila na e-shopy. Nehodnotili podstatu článku, cílem nebylo, aby si čtenář – spotřebitel myslel, že vitamín D léčí COVID-19, aby tak vykoupil e-shop. V článku se zmiňuje o spoustě dalších mikroživinách, které posilují imunitní systém. I když čtenář klikl na odkaz, dostal se na stránku doplňku nejen s vitamínem D, ale ten obsahuje i další vitamíny, konkrétně k2, je tam jasné upozornění, že se jedná o doplněk stravy, že neléčí atp.

42. Žalovaný setrval na svém dosavadním procesním postoji.
43. Městský soud provedl na jednání důkaz článkem s názvem „*Test doplňků stravy s vitamínem D3: kapsle místo porce lososa*“ z webové stránky iDNES.cz, článek „*Vědci řeší význam vitamínu D proti covidu. Přibývá náznaků, že pomáhá*“ ze dne 6. 2. 2021, publikovaný na webové stránce České televize a článek „*Nezapomínejte na vitamín D, který podporuje imunitu*“ ze dne 15. 5. 2020, publikovaný na webové stránce Ministerstva zdravotnictví.
44. Městský soud neprovedl důkazy napadeným rozhodnutím, doručenkou k napadenému rozhodnutí, vyjádřením žalobkyně ve správním řízení ze dne 4. 9. 2020, odvoláním a prvostupňovým rozhodnutím, článkem s názvem „*Koronavirus COVID-19*“ ze dne 28. 2. 2020 a příspěvkem z Facebooku ze dne 14. 4. 2020, označením a informacemi o doplňku stravy z e-shopu žalobkyně. Jedná se o součásti správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

45. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění /dále jen “s. ř. s.”/), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
46. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
47. Dne 11. 5. 2020 byl vytvořen záznam webových stránek <https://www.puravia.cz/> a facebookového profilu <https://www.facebook.com/puravia.cz/>. Na webových stránkách se nacházel článek s názvem „*Koronavirus COVID-19*“, s obsahem blíže uvedeným v napadeném rozhodnutí. Článek obsahoval aktivní odkaz „*Vitamín D*“ vedoucí na stránku na stejné doméně, jejímž obsahem byla nabídka doplňku stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce Carino Healthcare, u kterého bylo uvedeno následující upozornění: „*Platná nařízení EU mj. nepovolují uvádět léčebná tvrzení u potravinových doplňků. [...] Tento výrobek není určen k diagnostice, léčbě, léčení nebo prevenci jakéhokoli onemocnění.*“ Na facebookovém profilu Puravia se nacházel příspěvek pojednávající o vitamínu D a jeho prospěšnosti ve spojitosti s onemocněním COVID-19. Příspěvek obsahoval text „*Doporučujeme brát vit D3 s k2! V aktivním oleji. Zde:*“ dále aktivní odkaz do e-shopu s nabídkou doplňku stravy VITAMIN D3 PLUS K2 KAPKY V MCT OLEJI, výrobce WoldoHealth, a aktivní odkaz na vědeckou studii.

48. Dne 11. 5. 2020 bylo žalobkyni zasláno oznámení o zahájení kontroly. Spolu s tím byla žalobkyně vyzvána k poskytnutí součinnosti a sdělení, kdo je zadavatelem a kdo zpracovatelem reklamy u článku s názvem „*Koronavirus COVID-19*“ ze dne 28. 2. 2020 na webových stránkách <https://www.puravia.cz/> a příspěvku na facebookovém profilu Puravia ze dne 14. 4. 2020. Dne 13. 5. 2020 žalobkyně sdělila, že autorem článku a facebookového příspěvku je jednatelka žalobkyně. Žalobkyně dále sdělila, že učinila okamžité kroky k nápravě a požádala o právní poradenství.
49. Dne 2. 6. 2020 byl vytvořen záznam webových stránek <https://www.puravia.cz/> a facebookového profilu <https://www.facebook.com/puravia.cz/>. Na webových stránkách se nacházel článek s názvem „*Koronavirus COVID-19*“, jenž obsahoval léčebná tvrzení uvedená žalovanou v napadeném rozhodnutí. Článek již neobsahoval aktivní odkaz na stránku na stejné doméně, jejímž obsahem byla nabídka doplňku stravy. Na facebookovém profilu Puravia se nacházel příspěvek pojednávající o vitaminu D a jeho prospěšnosti ve spojitosti s onemocněním COVID-19. Příspěvek již neobsahoval aktivní odkaz do e-shopu s nabídkou doplňku stravy.
50. Dne 17. 8. 2020 bylo zahájeno řízení ve věci správního deliktu. Dne 4. 9. 2020 se žalobkyně vyjádřila s tím, že článek je dle žalobkyně nekomerční reklamou, doplněk stravy měl označení v souladu se zákonem, článek nebyl neetický, správní orgán neprovedl kontrolu v souladu se zásadami činnosti správních orgánů a žalobkyně učinila kroky k nápravě.
51. Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2020, č. j. SZPI/CS114-9/2020, byla žalobkyně uznána vinnou, že v blíže neurčeném termínu předcházejícímu dni 11. 5. 2020 porušila povinnost stanovenou v § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy, když jako zpracovatel zpracovala reklamu na doplňky stravy, která nesplnila požadavky stanovené čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, jelikož v ní byla použita tvrzení přisuzující doplňkům stravy vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo vyléčit. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta podle § 8a odst. 7 písm. b) zákona o regulaci reklamy ve výši 100 000 Kč.
52. Dne 28. 9. 2020 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Dne 19. 3. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.
53. V projednávané věci vyšel městský soud z následující právní úpravy v rozhodném znění.
54. Podle § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy musí reklama na potraviny splňovat požadavky stanovené zákonem o potravinách a tabákových výrobcích, zejména pokud jde o uvedení informace naznačující, že země původu potraviny je Česká republika, přímo použitelným předpisem Evropské unie o poskytování informací o potravinách spotřebitelům a přímo použitelnými předpisy Evropské unie, které stanoví pravidla pro použití označení původu, zeměpisných označení a tradičních výrazů.
55. Podle čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům nesmějí informace o potravině, s výhradou odchylek stanovených v právních předpisech Unie, které se vztahují na přírodní minerální vody a na potraviny určené pro zvláštní výživu, připisovat jakékoli potravine vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, ani na tyto vlastnosti odkazovat.

56. Podle § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako zpracovatel dopustí přestupku tím, že zpracuje reklamu na potraviny, která nesplňuje požadavky stanovené zákonem o potravinách a tabákových výrobcích, zejména pokud jde o uvedení informace naznačující, že země původu potraviny je Česká republika, požadavky stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím poskytování informací o potravinách spotřebitelům nebo přímo použitelným předpisem Evropské unie, který stanoví pravidla pro použití označení původu, zeměpisných označení nebo tradičních výrazů.
57. Podle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy se reklamou rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířená zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.
58. Kromě zákonné definice dle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy reklamu dále definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 48/2009-76: *„Reklamou ve smyslu § 1 odst. 2 (dříve § 1 odst. 1) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, se rozumí jakákoli veřejná prezentace, jejímž cílem je propagace podnikatelské činnosti určitého subjektu. Přitom pro naplnění samotné definice reklamy není podstatné, jaké jsou pohnutky šířitele reklamy k této činnosti, zda ji provádí za úplatu nebo bezúplatně či zda jde nebo nejde o součást jeho vlastního podnikání.“*
59. O obsahu článku či příspěvku není mezi stranami sporu. Jak článek, tak facebookový příspěvek v době kontroly obsahovaly aktivní odkaz do e-shopu, ve kterém byl nabízen doplněk stravy s obsahem vitamínu D. Podstatou sporu je posouzení otázky, zda lze takový článek na webové stránce či příspěvek v prostředí sítě Facebook (v uvedené podobě a obsahu) považovat za reklamu, za jeden celek s nabídkou doplňku stravy v e-shopu a zda tato případná reklama obsahuje léčebná tvrzení.
60. Článek na webu je koncipovaný jako souhrn informací o onemocnění COVID-19 (obsahuje např. statistiku onemocnění, popis ohrožených skupin, příznaky onemocnění). Od těchto informací článek přechází ke komentáři o hrozbě sepse i následkem onemocnění COVID-19. Článek tvrdí, že aby se bylo možno této sepsi vyvarovat, je vhodnější konzumovat doporučené množství vitamínu D. Článek obsahoval aktivní odkaz v textu „Vitamin D“ na předmětný doplněk stravy v e-shopu, naproti tomu o odstavec výše u označení „Vitamin C“ žádný takový odkaz nebyl. Facebookový příspěvek je koncipován výslovně jako doporučení - jak k předcházení infekce chřipky, tak především infekce COVID-19. Je tedy doporučeno užívat dávky vitamínu D a v případné léčbě užívat zvýšené dávky vitamínu D. V příspěvku na Facebooku bylo uvedeno toto doporučení užívat vitamin D s textem „Zde:“ a následoval aktivní odkaz na doplněk stravy v e-shopu.
61. Podle názoru městského soudu oba příspěvky vyznívají tak, že žalobkyně nabádala spotřebitele ke koupi vitamínu D (krom jiného) vzhledem k jeho prospěšnosti ve spojitosti s onemocněním COVID-19. Níže po těchto sděleních byl obsahem článku aktivní odkaz na doplněk stravy obsahující vitamin D, který byl na e-shopu žalobkyně nabízen za úplatu. Pokud článek a příspěvek doporučující a propagující konzumaci vitamínu D jako prevence proti onemocnění COVID-19 odkazuje prostřednictvím odkazů na nabídku konkrétního

doplňku stravy s daným vitamínem, lze o článku a webové stránce s e-shopem uvažovat jako o jednom celku, tj. jako o reklamě na tento konkrétní potravinový doplněk. Následný prodej doplňků byl totiž zjevnou součástí podnikatelské činnosti žalobkyně.

62. Další otázkou je, zda reklama, kterou představuje jak článek na webu, tak příspěvek na Facebooku žalobkyně, obsahuje léčebná tvrzení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti v rozsudku ze dne 17. 1. 2014, čj. 4 As 98/2013-88 vyložil, že pokud je postihováno reklamní tvrzení týkající se předcházení vzniku lidské nemoci, je nutné ověřit, zda se nejedná o zdravotní tvrzení, která jsou za určitých podmínek přípustná dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin (Podle čl. 10 odst. 1 zdravotní tvrzení jsou zakázána, pokud neodpovídají obecným požadavkům v kapitole II a zvláštním požadavkům v této kapitole a pokud nejsou schválena v souladu s tímto nařízením a obsažena v seznamu schválených tvrzení stanovených v člancích 13 a 14). Toto rozlišení však pro projednávanou věc není relevantní - citovaná tvrzení v příspěvcích žalovaná nepovažovala za zdravotní tvrzení a ve svých námitkách to nezpochybňuje ani žalobkyně. Její argumentace tedy nesměruje k tomu, že by v citovaných příspěvcích měla být povolena zdravotní tvrzení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 292/2018 - 65), její procesní obrana se soustředí toliko na otázku, že v citovaných příspěvcích na Facebooku a na webu vůbec nejsou uváděna léčebná tvrzení.
63. Léčebná tvrzení jsou taková tvrzení, která potravině připisují vlastnosti umožňující zabránit určité lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit. Dle čl. 7 odst. 3 nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům platí absolutní zákaz léčebných tvrzení u potravin s výhradou odchylek, které se vztahují na přírodní minerální vody a na potraviny určené pro zvláštní výživu. Tento zákaz potvrzuje i judikatura Soudního dvora EU, srov. např. rozsudek ze dne 15. 7. 2004, *Douwe Egberts*, C-239/02, bod 36. Podle bodu 4 odůvodnění nařízení o poskytování informací o potravinách spotřebitelům „je obecným cílem potravinového práva poskytovat spotřebitelům povědomí, které jim umožní informovaně vybírat potraviny, které konzumují, a zabránit jakýmkoli praktikám, které je mohou uvést v omyl“. Smyslem nařízení je chránit spotřebitele před tím, aby své úsudky o potravinách zakládali na zavádějících a nepravdivých informacích. Léčebná tvrzení, jakožto nejrizikovější skupina tvrzení, jsou obecně zakázána, nicméně ve výjimečných případech může být i léčebné tvrzení zcela nezpůsobilé uvést spotřebitele v omyl, např. v případě potravin zjevně nezaměnitelných s lékem, nebo kdy je uvedené tvrzení neuvěřitelné v takové míře, že se jím žádný spotřebitel nemůže nechat zmýlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 219/2019-49).
64. Účelem předmětné úpravy je ochrana spotřebitele, jemuž jsou reklamní sdělení sdělována především za účelem zvýšení prodeje výrobku, nikoliv za účelem zlepšení zdravotního stavu spotřebitele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 7 As 48/2008-72). Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá požadavek, aby průměrný spotřebitel nabízený doplněk stravy vnímal jako doplněk stravy, nikoliv jako léčivo. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 7 As 48/2008-72, je doplněk stravy „v souladu s platnou právní úpravou potravinou, a proto nelze akceptovat reklamní sdělení, které tuto potravinu způsobem prezentace a charakteristikou přiblíží léčivům, až dokonce vyvolá dojem, že v podstatě jedná o léčivo. Zadavatel reklamy je samozřejmě oprávněn uvádět pravdivé informace ohledně vlastností nabízeného doplňku stravy, avšak je zároveň

především povinen spotřebitele zřetelně a jasně informovat o tom, že jde pouze o doplněk stravy a nikoliv o léčivo, které by v případě onemocnění mělo léčivý účinek“. Z uvedeného vyplývá, že újmou spotřebitele následkem jednání žalobkyně v projednávané věci skutečně mohl být jeho omyl o tom, zda si pořizuje (a vynakládá prostředky na) léčivý přípravek či na doplněk stravy.

65. Spor není o pravdivosti, věrohodnosti, odbornosti poskytnutých informací či o dobrém úmyslu poskytnout informace o onemocnění COVID-19 veřejnosti, ale o tom, zda je možné tyto informace (nebo spíše jejich část) považovat za léčebná tvrzení o předmětných potravinových doplncích. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 7 As 48/2008 - 72, nebo ze dne 10. 10. 2013, č. j. 7 As 91/2013 - 39, rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 As 49/2009-45), již samotné přisouzení potravině vlastností prevence, ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění nebo naznačování takových vlastností v reklamě je samo o sobě považováno za uvádění v omyl ve smyslu ustanovení § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy (v tehdy účinném znění, jež byl obdobného znění jako nyní § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy ve spojení s čl. 7 odst. 3 Nařízení, pozn. městského soudu). Uvedením léčebného tvrzení u potraviny, byť pravdivého, se potravina staví na roveň léku, a tyto dvě rozdílné kategorie se tak stávají zaměnitelnými, popř. mohou vést spotřebitele k závěru, že může svou nemoc léčit potravinou. Spotřebitel musí být před takovouto záměnou chráněn (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 219/2019 - 49).
66. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88, je nutno vyhodnotit, zda obsahem reklamního sdělení, které je třeba chápat jako celkové vyznění reklamy v celém kontextu slovní, grafické a zvukové složky reklamy, je výpověď o léčivých vlastnostech doplňku stravy. Nelze tedy vycházet pouze z explicitního reklamního vzkazu, který v reklamě zazní (tj. to co je v reklamě skutečně řečeno či napsáno), nýbrž z toho, jak průměrný spotřebitel reklamní sdělení v jeho celku pochopí.
67. V projednávané věci jde tedy o kontext, ve kterých žalobkyně uváděné informace použila. V tomto ohledu soud při posuzování možnosti vlivu předmětných léčebných tvrzení na spotřebitele vycházel z konstrukce tzv. průměrného spotřebitele, který je obecně měřítkem při posuzování reklamy. Průměrný spotřebitel, který je průměrně informovaný, pozorný a rozumný, není natolik kritický, že by byl ve svém chování vůči účinkům reklamy zcela imunní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 As 98/2013-88). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že „*skupina osob nemocných určitou chorobou je obzvláště zranitelná jako cílová skupina reklamy na produkt slibující vyléčení, resp. odstranění příznaků této choroby. Průměrný spotřebitel nemocný určitou chorobou je totiž nepochybně více náchylný uvěřit určitému tvrzení ohledně vyléčení jeho choroby než průměrný zcela zdravý spotřebitel*“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 č. j. 2 As 5/2017-62).
68. Článek na webu pojednává o onemocnění COVID-19 a v závěru o prevenci nebo zmírnění jeho příznaků, příspěvek na Facebooku pojednává o prevenci onemocnění a případné léčbě zvýšenými dávkami vitamínu „D“. Reklama v obou případech byla zveřejněna v době vzestupu pandemie COVID-19 a současně v době nízké informovanosti příp. v počátcích informovanosti o účinném léčení či předcházení tomuto onemocnění. Článek označuje i rizikové skupiny, pro které může mít onemocnění fatální zdravotní následky, obsahuje

praktické rady (speciálně i pro seniory) mj. k užívání vitamínu D. U aktivního odkazu „Vitamín D“ článek uváděl text: „Vitamín D – byl dokonce nazván vitamínem „pro přežití“ Utlumuje imunitní systém a jeho nedostatek může být ve skutečnosti považován za rizikový faktor pro sepsi a zánětlivé procesy v těle“. Je tedy na místě uvažovat ještě speciálně o cílových spotřebitelích - těch, kteří by mohli být ohroženi tímto onemocněním - jako o zvlášť zranitelné skupině. I touto optikou je třeba obsah předmětných tvrzení hodnotit přísněji, než pokud by cílovou skupinou byl průměrný spotřebitel, jenž by se necítil ohrožený tímto onemocněním.

69. Podle názoru městského soudu jsou článek a příspěvek na Facebooku způsobily vzbudit dojem, že přípravky obsahující vitamín D mohou účinně působit preventivně proti onemocnění COVID-19. Článek a příspěvek na Facebooku totiž jednoznačně vyznívají tak, že ten, kdo užívá vitamín D, posiluje tím imunitu, je odolnější vůči (tehdy ještě novému a neznámému) onemocnění COVID-19. Článek a příspěvek na Facebooku pak krátkou cestou rovnou nabízely odkaz na potravinový doplněk, který tento vitamín obsahuje - odkazovaly totiž na e-shop s konkrétními potravinovými doplňky obsahující právě vitamín „D“. Článek a příspěvek na Facebooku proto zjevně prezentovaly výhody užívání vitamínu „D“ pro lidskou imunitu a ochranu zdraví; ve spojení s odkazem na konkrétní potravinové doplňky obsahující vitamín „D“ pak žalobkyně tyto uváděné vlastnosti potravinovým doplňkům přisuzovala. Městský soud je proto toho názoru, že článek i příspěvek na Facebooku coby reklama ve vztahu k odkazovaným doplňkům obsahovaly léčebná tvrzení.
70. Pokud se spotřebitel na doplněk do eshopu „proklikl“ přes uvedený článek či příspěvek na Facebooku, byla jeho informovanost o doplňku stravy ovlivněna právě již předchozím obsahem a poskytnutým výkladem o COVID-19 a žádoucí potřebě užívat doplněk obsahující vitamín „D“. Žalobkyně uváděný text v samotném e-shopu, že se jedná o doplněk stravy a není léčivý či preventivní přípravek, tedy nemohl zcela negovat ten dojem na spotřebitele, který vyvolal předchozí obsah článku či příspěvku na Facebooku žalobkyně a který formoval jeho vnitřní rozhodnutí učinit „proklik“ a zajímat se o koupi přímo odkazované položky v e-shopu.
71. Městský soud je proto názoru, že článek i příspěvek na Facebooku byly reklamou na uvedené potravinové doplňky stravy a žalobkyně k nim uváděla léčebná tvrzení. Žalobkyně takto jednala v rozporu s článkem 7 odst. 3 Nařízení a v rozporu s povinností dle § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy. Oba správní orgány proto správně právně kvalifikovaly jednání žalobkyně jako naplnění znaků skutkové podstaty dle § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy.
72. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019, č. j. 11 A 95/2019-36, není přiléhavý toliko v tom, že ve skutkových okolnostech tehdejší věci mj. řeší porušení § 5d odst. 3 zákona o regulaci reklamy, tedy zda reklama na doplněk stravy obsahuje zřetelný, v případě tištěné reklamy dobře čitelný, text „doplněk stravy“. Jeho závěry však bylo lze aplikovat v projednávaném případě, neboť rozsudek především vychází z příhodné judikatury (z níž ostatně vychází i městský soud při posouzení věci žalobkyně), ve které je řešen vztah reklamního sdělení a doplňku stravy, kdy v kombinaci mohou vyvolat dojem, že se jedná o léčivo.

73. K tvrzení žalobkyně, že musí být dána přímá nebo příčinná souvislost mezi doplňkem stravy a léčebným tvrzením soud především uvádí, že žalobkyně cituje pasáže z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dne 6. srpna 2015, sp. zn. 10 As 38/2015 – 44 a ze dne 17. ledna 2014, sp. zn. 4 As 98/2013), které konstatují části správních rozhodnutí, nejedná se o názory správních soudů. Nadto soud konstatuje, že souvislost příspěvku a potravinového doplňku v daném případě tkví právě v obsaženém odkazu na e-shop s nabídkou doplňku stravy.
74. Ohledně námitky žalobkyně proti úvahám o závažnosti jednání, které se týkaly velikosti okruhu spotřebitelů, kteří byli dotčeni předmětným článkem, dává soud žalobkyni za pravdu, že dopad článku či příspěvku nemůže být srovnatelný s dopadem u velkých zpravodajských portálů. Přesto však mohl být jeho dosah značný, neboť článek a facebookový příspěvek byly v prostředí internetu zveřejněny v prvních měsících pandemie COVID-19 v České republice, kdy spotřebitelé napříč všemi věkovými kategoriemi a sociálními vrstvami hledali o onemocnění a možnému způsobu jeho předcházení informace na internetu. Žalovaná pak vyšší závažnost jednání hodnotila optikou i toho, že žalobkyně zneužila situace, kdy byl vyhlášen nouzový stav a téma onemocnění COVID-19 bylo velmi aktuální. Přesná motivace a pohnutky vedoucí žalobkyni k uvedení článku a příspěvku na Facebooku nebyly předmětem dokazování ve správním řízení. Nicméně je nesporné, že článek i příspěvek na Facebooku žalobkyně skutečně publikovala aktuálně přímo v době, kdy téma infekce COVID-19, průběh léčby, jeho následky a předcházení byly navýsost aktuální. Žalovaná proto příhodně usoudila na vyšší závažnost uvedeného jednání i optikou toho, že žalobkyně v tomto období svým jednáním situaci využila ve prospěch propagace svého obchodu.
75. K námitce, že správní orgány nezohlednily spolupráci žalobkyně se správními orgány, městský soud ze správního spisu zjistil, že prvostupňový orgán rozhodné skutečnosti pořídil bez součinnosti se žalobkyní – záznamem ze dne 11. 5. 2020 (příspěvky obsahovaly odkazy na doplňky stravy) a ze dne 2. 6. 2020 (příspěvky odkazy již neobsahovaly). Žalobkyně v řízení toliko přiznala, že je autorkou příspěvků na jí provozovaných on-line platformách. Jinak hájila svoje procesní práva, vyjádřila se k věci. Ze správního spisu (a žalobkyně to ani netvrdí) přitom nevyplývá, že by např. svojí součinností zásadně přispěla k objasnění přestupku. Za této situace je tedy příhodný závěr správního orgánu I. stupně, že žalobkyně součinností splnila toliko svoji zákonnou povinnost dle § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu a nelze to zohlednit jako polehčující okolnost. A za těchto okolností to podle názoru městského soudu ani nijak nesnižuje ani závažnost jednání žalobkyně. Městský soud poukazuje na to, že správní orgán I. stupně naopak zcela příhodně jako polehčující okolnost vyhodnotil, že žalobkyně odstranila vytýkaná pochybení a přijala vnitřní opatření, aby se tato pochybení neopakovala.
76. Má-li žalobkyně za to, že postup a výklad správních orgánů byl příliš extenzivní a snad i šikanou vůči žalobkyni, městský soud je názoru, že podklady správního spisu poskytují dostatečný skutkový základ pro závěr o tom, že žalobkyně se uvedeného jednání skutečně dopustila. S právní kvalifikací tohoto jednání se již výše městský soud zcela ztotožnil. Zaměřila – li se inspekce na kontrolu zákonnosti obchodních praktik při prodeji doplňků stravy právě v době pandemie koronaviru, městský soud v tom neshledal žádnou svévoli či šikanu zaměřenou speciálně vůči žalobkyni.

77. Co se týče článků, na které žalobkyně odkázala, soud uvádí, že reklama u článku s názvem „*Test doplňků stravy s vitamínem D3: kapsle místo porce lososa*“ na webové stránce iDNES.cz k článku nebyla vložena autorem článku. Jedná se o zjevně označenou reklamu na prezentovaný výrobek patrně tématicky související s obsahem článku, nicméně z dostupné části článku nevyplývá, že článek má být reklamou autora článku právě na tento výrobek. Článek „*Vědci řeší význam vitamínu D proti covidu. Přibývá náznaků, že pomáhá*“ ze dne 6. 2. 2021, publikovaný na webové stránce České televize a článek „*Nezapomínejte na vitamín D, který podporuje imunitu*“ ze dne 15. 5. 2020, publikovaný na webové stránce Ministerstva zdravotnictví, nezmiňují žádný konkrétní doplněk stravy ani na něj neodkazují, nejedná se proto o reklamu. Ve všech případech však ani tyto články nijak nezprošťují žalobkyni za její jednání a ani nesnižují škodlivost jednání spočívajícího v přisuzování léčebných účinků potravinovým doplňkům v reklamě, které jí správní orgány podle názoru městského soudu s dostatečnou jistotou prokázaly, jak vyplývá ze správního spisu.
78. Na závěr se soud zabýval námitkou žalobkyně ohledně přiměřenosti pokuty, a zda by bylo možné v soudním řízení správním od uložení pokuty upustit. Stanovení výše uložené sankce se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu a podléhá tak při hodnocení zákonnosti rozhodnutí přezkumu pouze potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 78 odst. 2 s. ř. s. upravující moderační právo správního soudu; ten jej však může uplatnit pouze tehdy, pokud by sankce byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62).
79. Dle § 8a odst. 6 písm. b) zákona o regulaci reklamy lze za přestupek spáchaný žalobkyní uložit pokutu ve výši až 2 000 000 Kč. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, tedy 1/20 maximální sankce, přičemž správní orgán I. stupně i žalovaná výši pokuty v napadeném rozhodnutí odůvodnila dostatečně srozumitelným a určitým způsobem dle kritérií § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky. Hodnotili tedy povahu a závažnost přestupku dle § 38 zákona o přestupcích (vzhledem k významu státem chráněného zájmu, ke způsobu spáchání přestupku, k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán a k následkům jednání byla závažnost jednání vyhodnocena jako vyšší), přitěžující (pravomocné rozhodnutí prvostupňového orgánu o přestupku dle zákona o potravinách ze dne 23. 9. 2019, č. j. SZPI/BZ120-6/2019) a polehčující okolnosti (přistoupení k nápravě a zavedení interních opatření).
80. S úvahami, kterými žalobkyně zpochybnila některé úvahy správních orgánů o závažnosti pokuty, se městský soud přitom již výše neztotožnil, naopak zcela přisvědčil úvahám obou správních orgánů.
81. Žalobkyně pak v žalobě netvrdila konkrétní důvody, proč se jí výše pokuty jeví být zjevně nepřiměřená, a pouze obecně odkázala na okolnosti vylíčené v žalobě. Takový obecný odkaz je však z hlediska možného posouzení přiměřenosti pokuty nedostatečný, neboť

městský soud bez konkrétních námitek nemá, s čím by přiměřenost pokuty poměřil. Žalobkyně netvrdí nic např. ani o nepřiměřeném dopadu pokuty do majetkových poměrů. Celkově tedy podle názoru městského soudu žalobkyně přiměřenost pokuty v žalobě nezpochybnila.

82. Vzhledem k výše uvedenému nelze pokutu, kterou žalovaná žalobkyni uložila, a jejíž výše odpovídá toliko pěti procentům maximální zákonné sazby, považovat za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Soud proto shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky pro moderaci, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu dle § 78 odst. 2 s. ř. s.
83. Městský soud pro úplnost konstatuje, že vzhledem k tomu, že za vytýkané jednání z 1. poloviny roku 2020 byla žalobkyni pravomocně uložena pokuta v březnu 2021, zjevně nedošlo ani k zániku odpovědnosti žalobkyně uplynutím tříleté promlčecí doby podle § 8a odst. 3 písm. i) zákona o regulaci reklamy ve spojení s § 30 písm. b) zákona o přestupcích, k němuž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, a ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134).

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

84. Na základě shora uvedených skutečností se soud neztotožnil s žádnou žalobní námitkou. Shledal, že článek na webu žalobkyně a příspěvek na Facebooku byly reklamou na odkazované potravinové doplňky obsahující vitamín „D“. Vzhledem k tomu, že obsah článku a příspěvku na Facebooku prezentoval jako přínosné léčivé či preventivní účinky vitamínu „D“ proti onemocnění COVID-19, článek i příspěvek vyznívají jako léčebná tvrzení k uvedeným potravinovým doplňkům. Přiměřenost uložené sankce žalobkyně svými námitkami nezpochybnila, městský soud neshledal důvod pro její moderaci dle § 78 odst. 2 s. ř. s.
85. Městský soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
86. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 31. května 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu